

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Jitky Hroudové

žalobkyně: **NET and GAMES a.s.**, IČO 28330633
sídlem Bednářova 621/29, Brno
zastoupené advokátem JUDr. Milanem Vašíčkem, MBA,
sídlem Lidická 710/57, Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo financí**
sídlem Letenská 15, Praha 1

za účasti osoby zúčastněné na řízení: Statutární město Přerov, se sídlem Bratrská 709/34, Přerov,
o žalobě proti rozhodnutí ministra financí ze dne 22. 7. 2015, č. j. MF-51474/2017/34/2901-RK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Ministerstvo financí (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 3. 6. 2014, č.j. MF-62788/2013/34-3 zrušilo v *I. výroku* svoje rozhodnutí ze dne 2. 11. 2009, č. j. 34/67927/3/2009, a to v části týkající se povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry dle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen

„loterijní zákon“), prostřednictvím Centrálního loterního systému KAJOT VLT, model: DOUBLE TRONIC, výrobní číslo: 9110308000826 a 9111207003139 na adrese Jižní čtvrt' 3/11, Přerov; ve II. *výroku* svoje rozhodnutí ze dne 2. 11. 2009, č. j. 34/67927/3/2009, a to v části týkající se povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry dle § 50 odst. 3 loterijního zákona, prostřednictvím Centrálního loterního systému KAJOT VLT, model: DOUBLE TRONIC, výrobní číslo: 9110708004861 a 9110708004862, na adrese Kozlovská 3142/33a, Přerov (dále jen „loterijní povolení“).

2. Ke zrušení loterijních povolení přistoupil žalovaný dle § 43 odst. 1 loterijního zákona z důvodu jejich rozporu s obecně závaznou vyhláškou města Přerov č. 6/2011, o stanovení míst, na kterých mohou být provozovány loterie a jiné podobné hry (dále též „loterijní vyhláška“ či „OZV“).
3. Ministr financí (dále jen „ministr“ nebo „rozkladový orgán“) v napadeném rozhodnutí *v I. výroku* zrušil prvostupňové rozhodnutí ministerstva financí ze dne 3. 6. 2014, č.j. MF-62788/2013/34-3 ve *výroku I.* v části interaktivního videoloterního terminálu, model DOUBLE TRONIC, výrobní číslo 9110308000826 a řízení v této části zastavil, *ve II. výroku* zrušil rovněž rozhodnutí ministerstva financí ze dne 3. 6. 2014, č.j. MF-62788/2013/34-3 ve *výroku I.* v části interaktivního videoloterního terminálu, model DOUBLE TRONIC, výrobní číslo 9111207003139 a řízení v této části zastavil; *ve III. výroku* rozklad proti II. *výroku* rozhodnutí ministerstva financí ze dne 3. 6. 2014, č.j. MF-62788/2013/34-3 zamítl a rozhodnutí ve II. *výroku* potvrdil.
4. Ministr v rozhodnutí konstatoval, že žalovaný vyšel ze skutečnosti, že správní orgány jsou povinny vycházet ze skutkového a právního stavu rozhodného v době vydání rozhodnutí. V daném případě bylo proto nutno posoudit rozpor dotčeného povolení s aktuálně účinnou obecně závaznou vyhláškou. Ohledně vad loterijní vyhlášky ministr žalobkyni sdělil, že dozor nad právo tvorbou obcí patří do působnosti Ministerstva vnitra. Žalovaný tak nebyl oprávněn přezkoumávat její zákonnost. Ministr rovněž odkázal žalobkyni na nález ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, v rámci něhož Ústavní soud aproboval pravomoc obcí regulovat obecně závaznou vyhláškou umístění interaktivních videoloterních terminálů (dále jen „VLT“).
5. Ve vztahu k povolení k interaktivnímu videoloternímu terminálu, model DOUBLE TRONIC, výrobní číslo 9110308000826 ministr uvedl, že specifikované technické zařízení *na adrese Jižní čtvrt' 3/11, Přerov* je v souladu s OZV č. 6/2011, v pozdějším znění, proto ruší rozhodnutí ve *výroku I.* v části týkající se interaktivního videoloterního terminálu, model DOUBLE TRONIC, výrobní číslo 9110308000826 a správní řízení týkající se této části *výroku I.* napadeného rozhodnutí zastavuje.
6. Závěrem ministr rovněž uvedl, že z úřední činnosti bylo zjištěno, že povolení k provozování interaktivního videoloterního terminálu, model DOUBLE TRONIC, výrobní číslo 9111207003139, *na adrese Jižní čtvrt' 3/11, Přerov*, bylo již zrušeno rozhodnutím ministerstva financí ze dne 5. 9. 2014, č.j. MF-61964/2014/34-2, proto správní řízení týkající se této části *výroku I.* napadeného rozhodnutí zastavuje.
7. Žalobkyně napadá rozhodnutí ministra i ministerstva a to pro nezákonnost. Námitky žalobkyně lze rozdělit do následujících žalobních bodů:
8. *V prvním žalobním bodu* namítá žalobkyně, že žalovaný neměl k loterijní vyhlášce přihlížet, protože u zákona č. 300/2011 Sb., jenž byl údajným podkladem pro vydání

loterijní vyhlášky, nebyl dodržen notifikační proces předpokládaný směrnicí Evropského parlamentu a Rady 98/34/ES, tedy zákon je nepoužitelný a právně nevynutitelný. Konflikt unijního a vnitrostátního práva je nutné řešit tak, že rozhodující orgán neaplikuje vadný právní předpis a dá aplikační přednost unijnímu předpisu. Pokud by soud nepřijal tento závěr, žalobkyně soudu navrhuje předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie (dále jen „SDEU“) k vyjasnění dodržení notifikačního procesu.

9. *Ve druhém žalobním bodu* namítá žalobkyně porušení Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, protože v důsledku chybného přechodného ustanovení OZV žalobkyni nebyl ve smyslu rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ze dne 13. 1. 2015, č. 65681/13, *Vékony proti Maďarsku*, stanoven přiměřený čas, aby se mohla přizpůsobit nové situaci. Stejný závěr žalobkyně dovozuje i z rozsudku SDEU ze dne 11. 6. 2015, C-98/14. Došlo tak k zásahu do principu právní jistoty a ochrany legitimního očekávání a do práva na vlastnictví ve smyslu čl. 17 Listiny základních práv Evropské unie a čl. 11 Listiny základních práv a svobod.
10. *Ve třetím žalobním bodu* žalobkyně uvádí, že loterijní vyhláška je nezákonná, diskriminační. Dle žalobkyně došlo k nepřiměřenému omezování podnikatelské činnosti. Žalobkyně poukazuje na střet svobodného podnikání a osobní svobody na jedné straně a ochrany sociálně slabých a negativních vlivů hazardu na straně druhé. Kvituje, že je nutné určité jedince chránit, ale považuje za omezování svobody, pokud jsou chráněni dospělí svéprávní lidé, kteří jsou schopni posoudit následky svého jednání. K takové situaci dochází plošnými zákazy loterií bez ohledu na jejich konečný dopad. Poukazuje i na stanovisko Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 1. 9. 2014, podle něhož mají obce zvažovat, zda jimi zvolená podoba regulace naplňuje princip proporcionality, není diskriminační a nenarušuje hospodářskou soutěž více, než je nezbytné k dosažení cílů. Žalobkyně upozorňuje, že v předmětném případě byly určeny pouze jednotlivé adresy, aniž by bylo zřejmé kritérium, dle kterého obec postupovala.
11. *Ve čtvrtém žalobním bodu* shledává žalobkyně za zásadní otázku, zda nedošlo regulací hazardu na území obcí k porušení čl. 34 SFEU, a proto navrhuje soudu, aby položil Soudnímu dvoru předběžnou otázku, zda tuzemská právní úprava představuje omezení volného pohybu zboží.
12. V písemném vyjádření ze dne 2. 11. 2015 žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a uvedl, že zahájil správní řízení o zrušení loterijních povolení na základě obecně závazné vyhlášky města Přerova č. č. 6/2011 ve znění vyhlášky č. 3/2012. Žalovaný se obsáhle vyjadřuje k tomu, že zákon č. 300/2011 Sb. byl podroben notifikační proceduře. K § 50 odst. 4 loterijního zákona přitom neměl nikdo připomínky. Uzavírá, že citované ustanovení bylo přijato v souladu s požadavky evropského práva. Ke zrušení loterijních povolení by došlo i při neexistenci zákona č. 300/2011 Sb., k čemuž žalovaný odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. Regulace hazardních her je na komunální úrovni otázkou místního pořádku, která spadá do samostatné působnosti obcí, a proto je taková regulace garantována ústavně. Žalovaný dále poukazuje na skutečnost, že napadené rozhodnutí má veškeré náležitosti a není nepřezkoumatelné. Loterijní povolení byla zrušena pro rozpor s loterijní vyhláškou. Rušení loterijních povolení dle § 43 loterijního zákona není protiústavním nebo protizákonným postupem. Provozovatelé hazardních her si musí být vědomi, že pokud v průběhu provozu zařízení nastanou okolnosti vylučující jejich provoz, mohou být svých loterijních povolení zbaveni. Pokud by žalovaný nerušil

loterijní povolení, která jsou v rozporu s obecně závaznými vyhláškami obcí, zasahoval by do ústavního práva obcí na samosprávu.

13. Ve vztahu k námitce nesprávné aplikace OZV žalovaný zdůraznil, že přechodné ustanovení OZV se nadále vztahuje výhradně pouze na výherní hrací přístroje, nikoli již na interaktivní videoloterní terminály, jak nesprávně uvádí žalobkyně. Regulační úmysl města je zřejmý. Nadto žalovaný uvádí, že žalobkyni nic nebrání v podání nové žádosti na relevantních adresách, bude-li žádost splňovat veškeré podmínky loterního zákona, správní orgán jí vyhoví. V závěrečné části vyjádření se žalovaný obsáhle vyjadřuje k judikatuře SDEU, Evropského soudu pro lidská práva a Nejvyššího správního soudu. V ní poukazuje na skutečnost, že legislativní změny týkající se podnikání nejsou vyloučeny a že provozovatelům loterií nepřislušelo legitimní očekávání, že by jejich podnikání nemohlo být předmětem komunální regulace.
14. V replice ze dne 2. 12. 2015 žalobkyně rozporuje závěr žalovaného, že řádně proběhl notifikační proces zákona č. 300/2011 Sb. a trvá na tom, že žalovaný měl dát podnět Ministerstvu vnitra k přezkumu loterijní vyhlášky. Žalobkyně také namítá, že § 10 písm. a) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (dále jen „obecní zřízení“), neumožňuje regulaci loterií, a právě proto zákonodárce přijal § 50 odst. 4 loterijního zákona. Poté co bylo loterijní povolení vydáno, žalobkyně prováděla investice v dobré víře ve správní rozhodnutí. Přitom v daném roce ještě neexistovala citovaná rozhodnutí Ústavního soudu, obecně závazné vyhlášky obcí regulující loterie ani zmocňovací ustanovení k jejich vydávání. Legitimní očekávání provozovatelů loterií tak byla vyšší než dnes. Žalobkyně má za to, že město Přerov nemá zájem na regulaci povolení, ale má zájem pouze na zamezení vzniku nových loterií. Posouzení loterijní vyhlášky mělo být základem pro úsudek ohledně její aplikovatelnosti. Omezení loterií může být v jistých případech omezením volného pohybu služeb dle čl. 56 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“) při neexistenci přechodného období.
15. Přípisem ze dne 17. 5. 2017 sdělilo Statutární město Přerov soudu, že bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení.
16. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 20. 9. 2017, čj. 3 Af 47/2015-82 žalobu zamítl a nepřiznal žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení. Ke kasační stížnosti žalobkyně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 5. 2019, č. j. 9 As 323/2017 – 61 rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 9. 2017 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku vytkl Městskému soudu v Praze, že nezaslal vyjádření osoby zúčastněné na řízení žalobkyni před jednáním, aniž by mu v tom bránila jakákoliv objektivní překážka. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že popsáním postupem Městský soud v Praze porušil povinnost vyplývající z práva na spravedlivý proces.
17. Na výzvu soudu v přípise ze dne 27. 6. 2019 osoba na řízení zúčastněná sdělila, že posuzovanou OZV došlo k další regulaci spočívající v zúžení okruhu lokalit, ve kterých mohou být provozovány loterie a jiné podobné hry. Touto regulací byla zrušena místa provozoven, u nichž platnost vydaných povolení k provozování VHP končila v průběhu roku 2012 nebo zde VHP nebyly již umístěny, přičemž se nacházely v blízkosti škol a školských zařízení do vzdálenosti 89 m. V jednom případě, přestože vzdálenost byla větší, bylo místo rovněž zrušeno, neboť VHP v této době zde umístěny již nebyly. Celkem se regulace dotkla 9 provozoven, tj. o 1 více než při předchozí regulaci dle Obecně závazné

vyhlášky č. 6/2011 o stanovení míst, na kterých mohou být provozovány loterie a jiné podobné hry, jež nabyla účinnosti od 1. 1. 2012. Počet zrušených provozoven z této, v pořadí „třetí regulace, byl tedy téměř totožný s počtem zrušených provozoven z „druhé regulace“, s čímž právě úzce souvisí délka zvolené vzdálenosti 89 m, neboť od roku 2009 bylo záměrem města Přerova regulovat na svém území provoz loterií a jiných podobných her postupnými kroky (nikoli tedy skokově), a to s cílem eliminace negativních jevů spojených s tímto prostředím. Uvedená vzdálenost byla měřena z přímé vzdálenosti dotčených objektů měřené tzv. vzdušnou čarou, tj. od místa vchodu do provozovny ke vchodu jednotlivých druhů škol či školských zařízení s nimi bezprostředně souvisejících, tj. zařízení školního stravování. Tato zařízení byla vybrána cíleně se snahou města o vytěsnění provozu loterií a jiných podobných her z jejich blízkosti, neboť je zde zabezpečován pravidelný vzdělávací program pro děti a mládež (tedy osob snadno ovlivnitelných či duševně nevyzrálých) a jsou vytvářeny podmínky pro jejich rozvoj. U zbývajících 38 provozoven, kterých se regulace nedotkla, vzdálenost byla větší než 89 m. Dětský domov je na území města Přerova jeden, a to s kapacitou 24 dětí a nachází se mimo jeho centrum, v klidné části města na ul. Sušilova 2392/25. Děti zde jsou rozděleny do 3 rodinných skupin, přičemž jejich povinná školní docházka a středoškolské studium probíhá v různých školách na území města Přerova, tudíž do okruhu pro měření vzdálenosti vzhledem k této skutečnosti nebyl zahrnut. Provozovna na adrese Želatovská 325/2 není ve vzdálenosti 65 m od dětského domova (patrně na základě sdělení žalobkyně), nýbrž se jedná zřejmě o provozovnu na adrese Jungmannova 1463/1 (restaurace ORLICE) a vzdálenost od dětského domova nebyla měřena. Provozovna na adrese Želatovská 325/2 (restaurace HANÁ) se nacházela ve vzdálenosti 94,6 m od základní školy. Regulace provozoven provedená Obecně závaznou vyhláškou č. 3/2012 tedy reflektovala vzdálenost od škol na území města Přerova, které v rámci vzdělávací soustavy uskutečňují vzdělávání podle vzdělávacích programů, a školských zařízení poskytujících služby a vzdělávání, a které doplňují nebo podporují vzdělávání ve školách nebo s nimi přímo souvisejí (jednalo se o zařízení školního stravování). Do okruhu uvedených vzdělávacích institucí tedy dětský domov (i s ohledem na důvody uvedené výše) nespadal.

18. V reakci na vyjádření osoby zúčastněné na řízení žalobkyně v přípise ze dne 27. 6. 2019 uvedla, že ačkoliv cílem posuzované OZV má být eliminace negativních jevů spojených s prostředím provozování loterií a jiných podobných her (z tohoto důvodu byly vybrány školy a školská zařízení do vzdálenosti 89 metrů) nebylo toto pravidlo aplikováno na všechny subjekty stejně. Důvodem výběru zařízení mělo být, že zabezpečují pravidelný vzdělávací program pro děti a mládež (tedy osob snadno ovlivnitelných či duševně nevyzrálých). Ve vyjádření osoby zúčastněné na řízení však absentuje informace o tom, jak dospěla ke vzdálenosti právě 89 metrů, navíc proč bylo zvoleno dle žalobkyně nevhodné měření tzv. vzdušnou čarou. Pokud účelem osoby zúčastněné na řízení byla ochrana dětí a mládeže jako snadno ovlivnitelné či duševně nevyzrálé osoby, pak měl být zahrnut do této ochrany i dětský domov, neboť dětský domov pečuje o děti podle jejich individuálních potřeb, kdy ve vztahu k dětem plní zejména úkoly výchovné, vzdělávací a sociální. Do dětského domova mohou být umístěny děti ve věku zpravidla od 3 do nejvýše 18 let. Účelem dětského domova je zajišťovat péči o děti s nařízenou ústavní výchovou. Z tohoto důvodu shledává žalobkyně argument osoby zúčastněné na řízení, že se rozhodla dětský domov nezařadit do okruhu měření vzdáleností z toho důvodu argument, že povinná školní docházka a středoškolské studium probíhá v různých školách na území města Přerova, za lichý. Dle žalobkyně nelze dětský domov vyřadit z tohoto výčtu zařízení

pouze z toho důvodu, že výuka probíhá mimo prostory dětského domova. Při cestě do školského zařízení chodí okolo provozovny na adrese Jungmannova 1463/1, Přerov, která je vzdálena vzdušnou čarou od dětského domova 65 metrů. Ohledně vzdálenosti provozovny na adrese Želatovská 325/2, Přerov nesouhlasí žalobkyně se vzdáleností 94,6 metrů od základní školy. Dle žalobkyně je dle určeného měření osoby zúčastněné na řízení skutečná délka pouze 79 metrů. Je totiž nutno brát v potaz nejbližší vchod do budovy k nejbližšímu vstupu do provozovny, neboť některé školy a jiná školská zařízení nemají pouze jeden vstup, ale mají jich více, a proto minimálně u dvou provozoven došlo k porušení pravidla stanoveného osobou zúčastněnou na řízení, že bude ochraňovat děti a mládež před provozováním loterií a jiných podobných her, kdy budou provozovny vzdáleny 89 metrů od školských a jiných zařízení. Z uvedeného důvodu byl proto výběr míst osobou zúčastněnou na řízení diskriminační a účelový, neboť nebyla dodržena stanovená pravidla, která doposud nebyla dostatečně odůvodněna. Nadto zvolený způsob měření je sám o sobě diskriminační, neboť nezohledňuje reálnou cestu do provozovny. Vymezením vzdálenosti vzdušnou čarou dochází k tomu, že není respektováno umístění budovy (provozovny) v daném území. Dle žalobkyně tedy posuzovaná OZV má diskriminační charakter, neboť zůstaly povoleny adresy, které nesplňují kritéria uvedená osobou zúčastněnou na řízení. Vzhledem k diskriminační povaze OZV ji nelze aplikovat a absentuje zde zákonný podklad pro zrušení povolení žalobkyně.

19. V přípisu ze dne 13. 8. 2019 osoba zúčastněná na řízení doplnila, že vzdálenost předmětné provozovny na adrese Kozlovská 3142/33a, Přerov, od mateřské školy je 46,5 m a od základní školy 162,5 m. Provozovna na adrese Jungmannova 1463/1 se nachází ve vzdálenosti 77,3 m od dětského domova a 47,7 m od školní jídelny dětského domova. Osoba zúčastněná na řízení nesouhlasí s žalobkyní, že měření vzdáleností provozoven od škol a školských zařízení tzv. vzdušnou čarou je diskriminační. Není racionální se domnívat, že by v daném případě mělo docházet k jakékoli diskriminaci některých provozovatelů při měření vzdálenosti tzv. vzdušnou čarou. Důvody pro stanovení hranice 89 m uvedlo město již ve vyjádření ze dne 27. 6. 2019 doručeném soudu téhož dne. Žalobkyně v replice chybně uvádí, že vzdálenost provozovny na adrese Želatovská 325/2, Přerov od základní školy je 79 metrů, správně činí 94,6 metrů od základní školy a byla měřena od vchodu do provozovny, ze které se vstupovalo do herny, ke vchodu základní školy (shodně jako u všech ostatních provozoven).
20. Dne 23. 8. 2019 vydal Městský soud v Praze rozsudek, jímž napadené rozhodnutí ministra financí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Městský soud uvedl, že odůvodnění města Přerov (nyní v postavení osoby na řízení zúčastněné, pozn. soudu), dle kterého bylo hlavním cílem regulace zúžení okruhu lokalit, v nichž mohou být provozovány loterie a jiné podobné hry v blízkosti škol a školských zařízení, nevysvětluje zvolenou vzdálenost 89 m. Takto nezaokrouhlené číslo se jeví jako účelově zvolené a bez logického odůvodnění vyvolává pochybnosti o nediskriminační povaze loterní vyhlášky. Z vyjádření města Přerov vyplývá, že cílem vyhlášky bylo postupné snižování provozoven hazardních her. Byť je tento cíl loterní vyhlášky žádoucí a byl touto vyhláškou vytvořen prostor pro snížení patologických následků provozování hazardu, nelze přijmout umělé vytvoření hranice, za níž již lze provozovat loterie a jiné podobné hry. Stanovení této hranice pro regulaci hazardních her v blízkosti školských zařízení se proto městskému soudu jeví jako účelové a nepřezkoumatelné. Tento závěr podporuje i skutečnost, že do loterní vyhláškou chráněných lokalit nebyl zahrnut dětský domov se školní jídelnou, u kterého je

ve vzdálenosti kratší než 89 m provozovna loterií a jiných podobných her na adrese Jungmannova 1463/1.

21. Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 8. 2019 rozsudkem ze dne 1. 4. 2022 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení se závazným právním názorem.
22. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jsa vázán závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
23. Soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť oba účastníci s takovým projednáním věci výslovně souhlasili.
24. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
25. *V prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá, že nebyl dodržen notifikační proces v případě zákona č. 300/2011 Sb., a proto neměl žalovaný vůbec přihlížet k loterijní vyhlášce.
26. Soud shodně jako již v rozsudku ze dne 20. 9. 2017 vydaným v této věci uvádí, že otázkou notifikace zákona č. 300/2011 Sb. se detailně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 7. 2015, č. j. 10 As 62/2015-170 (všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz), a navazující judikatuře. Nejvyšší správní soud se v daném případě ztotožnil s právním názorem krajského soudu, že „[...] *obecně závazná vyhláška města Litomyšl č. 1/2014 ob stojí i bez výslovného odkazu na § 50 odst. 4 loterního zákona, dle stěžovatelky neaplikovatelného. Jak totiž konstatoval Ústavní soud v nálezu týkajícím se obecně závazné vyhlášky města Františkovy Lázně, pravomoc obcí regulovat hazard na svém území vyvěrá přímo z § 10 písm. a) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), a není tak dokonce ani vázáno na konkrétní znění zákonného zmocnění v loterním zákoně [nález ze dne 7. 9. 2011 sp. zn. Pl. ÚS 56/10 (N 151/62 SbNU 315; 293/2011 Sb.)]*“. Obdobně i v nyní posuzovaném případě není otázka notifikace zákona č. 300/2011 Sb. relevantní, pročez i v případě, kdy by nebyl tento zákon vynutitelný, by loterijní vyhláška Statutárního města Přerova obstála i na základě § 10 písm. a) obecního zřízení. Duplicita kompetenčních ustanovení v obecním zřízení a loterijním zákoně nemá ve smyslu zásady, že *nadbytečné neškodí* (*superfluum non nocet*) hlubší význam. Námitka proto není důvodná.
27. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně namítá porušení Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, konkrétně uvádí, že v daném případě došlo v důsledku chybějícího přechodného ustanovení OZV k porušení ochrany investic, legitimního očekávání a ochrany nabytých práv.
28. K námitce tohoto obsahu Městský soud v Praze shodně jako v rozsudku ze dne 20. 9. 2017 nejprve v obecné rovině upozorňuje, že již Ústavní soud v nálezu ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10, č. 293/2011 Sb., *Františkovy Lázně*, dovodil, že obce byly oprávněny regulovat hazardní hry již na základě § 10 písm. a) obecního zřízení. K tomu zdejší soud dodává, že pokud správní orgány vycházely z právních názorů Ústavního soudu, nelze převzaté názory považovat za protiústavní, protože je aproboval Ústavní soud, který je dle čl. 83 Ústavy České republiky orgánem ochrany ústavnosti. Jinými slovy, výklad norem ústavního pořádku Ústavním soudem je v České republice i s ohledem na čl. 89 odst. 2 Ústavy závazný a požívá vysoké argumentační síly.

29. Ze samotné věcné argumentace žalobkyně vyplývá, že neporozuměla závěrům nálezu Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/13, č. 112/2013 Sb., *Klatovy*, zcela. Ústavní soud v daném nálezu v bodech 29 až 33 popisuje, že právo obcí regulovat vybraný hazard na svém území zaručovala Ústava a § 10 obecního zřízení již dávno před tím, než byla přijata novela loterijního zákona – zákon č. 300/2011 Sb. (srovnej i nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, *Chrastava*). Zrušené loterijní povolení pro území statutárního města bylo vydáno v roce 2009, tedy ve chvíli, kdy obce již disponovaly pravomocí prostřednictvím obecně závazných vyhlášek vybrané loterie a jiné podobné hry omezit či zcela vyloučit. Žalobkyně si proto mohla a měla být vědoma, že její podnikatelský záměr byl vždy limitován vůlí Zastupitelstva statutárního města, jež mohlo provozování určité loterie na území města kdykoli podřídit regulaci. Pokud obce měly pravomoc regulovat hazard na svém území již před přijetím zákona č. 300/2011 Sb., přechodné ustanovení v čl. II odst. 4 tohoto zákona nebylo prostředkem k vyvážení práv obcí a práv provozovatelů loterií, ale naopak se jednalo o omezení již existujícího práva obcí regulovat loterie. Ústavní soud shledal v této skutečnosti neodůvodněný zásah do práva obcí na samosprávu, což vyjádřil v nálezu *Klatovy*. Jelikož žalobkyni tvrzené legitimní očekávání nevzniklo, nemohlo dojít k protiprávnímu zmaření očekávané investice nebo k porušení vlastnického práva či práva na podnikání, a to jak v kontextu vnitrostátní právní úpravy, tak unijního práva a Úmluvy o ochraně základních práv a lidských svobod.
30. Soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2015, č. j. 6 As 285/2014-32, č. 3194/2015 Sb. NSS, v němž tento soud vůbec poprvé posuzoval případ zrušení povolení k provozování loterie nebo jiné hry z moci úřední za použití § 43 loterijního zákona. Nejvyšší správní soud se v tomto rozhodnutí obsáhle zabýval vývojem příslušné právní úpravy, kontextem obdobných sporů i judikaturou Ústavního soudu, včetně loterijního nálezu. Nakonec Nejvyšší správní soud vyslovil závěr, že povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry vydané dle § 50 odst. 3 loterijního zákona lze zrušit dle § 43 odst. 1 téhož zákona nejen pro okolnosti skutkové povahy, ale též pro okolnosti rázu právního. Těmi může být i vydání obecně závazné vyhlášky, jež v místě, kde byl povolen provoz hracího přístroje, provozování loterií a jiných podobných her zakazuje. Z loterijní vyhlášky vyplývá, že pouze v určitých částech statutárního města je povoleno provozovat vybrané loterie. Pokud výše popsané loterijní povolení kolidovalo s loterijní vyhláškou, nelze v postupu žalovaného dle § 43 odst. 1 loterijního zákona, který vyústil ve zrušení loterijních povolení, spatřovat nerespektování závěrů Ústavního soudu. Jak již bylo uvedeno, dle soudu žalobkyni tvrzené legitimní očekávání nevzniklo, nemohlo proto dojít ani k protiprávnímu zmaření očekávané investice nebo k porušení vlastnického práva či práva na podnikání, a to jak v kontextu vnitrostátní právní úpravy, tak unijního práva a Úmluvy o ochraně základních práv a lidských svobod. Jak totiž Ústavní soud vyjádřil v bodě 42 nálezu *Klatovy* „[...] nelze u provozovatelů interaktivních videoloterijních terminálů hovořit o existenci legitimního očekávání (jež by snad napadeným ustanovením mělo být chráněné) spočívajícího v naději, že jejich činnost nebude přinejmenším po určitou dobu regulována prostřednictvím obecně závazných vyhlášek obcí. Provozovatelé interaktivních videoloterijních terminálů - stejně jako každý jiný subjekt práva - si totiž mohli a měli být vědomi rizika, že jejich právní sféra může být dotčena v důsledku přijetí, změny či zrušení právních předpisů, a to nejen zákonů, nýbrž i podzákonných právních předpisů (včetně obecně závazných vyhlášek).“ Zdejší soud se plně s tímto závěrem ztotožňuje a žalobkyně nevnese přesvědčivé důvody, které by ho vyvracely.

31. Rovněž neshledal soud důvodnou námitku žalobkyně obsaženou *ve čtvrtém žalobním bodu* spočívající v tom, že regulací hazardu na území obcí došlo k porušení čl. 34 SFEU.
32. Městský soud v návaznosti na již výše předestřené, tedy s odkazem na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 6/13 a ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, č. 202/2011 Sb. uvádí, že žalobkyně si mohla a měla být vědoma, že její podnikatelský záměr byl a je vždy limitován vůlí zastupitelstva Statutárního města Přerov, jež mohlo provozování určité loterie na svém území kdykoli podříditi regulaci.
33. K návrhu, aby soud položil Soudnímu dvoru předběžnou otázku, zda tuzemská právní úprava představuje omezení volného pohybu zboží, soud uvádí, že skutečnost, že v daném případě se právo EU neuplatní, neboť žádný unijní prvek nebyl žalobkyní ani tvrzen, se vyjádřil již Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku ze dne 22. 5. 2019, č. j. 9 As 323/2017-61 vydaném v této věci a to pod bodem 33 a dále pod bodem 34 rozsudku, kde se rovněž vyjádřil i k posouzení položení předběžné otázky SDEU, na což zdejší soud pro stručnost odkazuje. Rozhodné je, že žalobkyně v nyní posuzovaném případě netvrdila, potažmo ani neprokazovala, že její herny navštěvuje též zahraniční klientela z jiných států EU. Jak již uvedl v rozsudku ze dne 22. 5. 2019, č. j. 9 As 323/2017-61 Nejvyšší správní soud „*Existence jakéhokoliv přeshraničního prvku nebyla ze správního řízení patrna. Žádné tvrzení stěžovatelka v žalobě neuvedla a neuvádí jej ani v kasační stížnosti*“.
34. S ohledem na výše uvedené neshledal soud námitky ve čtvrtém žalobním bodu důvodné.
35. *Ve třetím žalobním bodu* žalobkyně namítá nezákonnost loterijní vyhlášky a to s ohledem na její diskriminační povahu. Přitom žalobkyně poukazuje na skutečnost, že v předmětném případě byly určeny pouze jednotlivé adresy, aniž by bylo zřejmé kritérium, dle kterého obec postupovala.
36. Právní úprava by byla diskriminační, pokud by pro různé subjekty ve stejných situacích zakládala odlišná práva a povinnosti (přímá diskriminace), nebo by na základě zdánlivě neutrálních ustanovení určité subjekty znevýhodňovala bez zdůvodnění legitimním cílem, přičemž prostředky k jeho dosažení by nebyly přiměřené a nezbytné (nepřímá diskriminace).
37. Po výzvě soudu město Přerov již dne 5. 5. 2017 sdělilo, že hlavním cílem regulace (vyhlášky č. 3/2012) bylo zúžení okruhu lokalit, ve kterých mohou být provozovány loterie a jiné podobné hry v blízkosti škol či školských zařízení, neboť jedním z cílů byla snaha chránit děti a mládež před negativními jevy s hazardními hrami těsně spojenými a důsledky plynoucími z účasti na těchto hrách.
38. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 23. 8. 2019 dospěl k závěru, že v daném případě nelze vyloučit možnost diskriminačních důsledků posuzované vyhlášky. Město Přerov zvolilo vzdálenostní kritérium tak, aby odpovídalo plánovanému postupnému snižování počtu provozoven hazardních her. Ochrana mládeže, tak jak na ni město Přerov poukázalo, se soudu jeví ve až jako druhotná. Účelovosti zvoleného kritéria nasvědčuje vyjmutí dětského domova z lokalit, které by měly být před hazardními hrami chráněny, neboť se jedná o místo, v jehož okolí se každodenně pohybuje zvýšené množství dětí a mladistvých.
39. S uvedeným závěrem zdejšího soudu se Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku ze dne 1. 4. 2022 neztotožnil. Konstatoval, že ze spisu městského soudu vyplývá, že osoba na řízení zúčastněná (město Přerov) ve vyjádření ze dne 17. 5. 2017 uvedla, že obecně

závaznou vyhláškou č. 1/2009 vymezila 52 míst, na kterých bylo možné provozovat výherní hrací přístroje (již zde byly provozovány). Cílem této vyhlášky bylo zastavit počet provozoven na území města a chránit pro budoucí období zejména historicky cenná území a sídliště před nekontrolovatelnými nákupy nemovitostí za účelem budování dalších provozoven hazardních her a chránit v závislosti na místních podmínkách obyvatele města před negativními vlivy spojenými s hazardními hrami. Loterní vyhláškou v původním znění následně snížila počet míst, kde lze provozovat loterie a jiné podobné hry, na 46. Místa, která byla vyřazena, nebyla v dané době využita k provozu výherních hracích přístrojů. Obecně závazná vyhláška č. 3/2012, kterou byla novelizována loterní vyhláška, pak zúžila okruh lokalit, ve kterých mohou být loterie a jiné podobné hry provozovány. Jednalo se o místa v blízkosti školských zařízení do vzdálenosti 89 m a v jednom případě bylo místo zrušeno, protože zde nebyly již výherní hrací přístroje umístěny. Celkem se tato regulace dotkla 9 adres (včetně provozovny žalobkyně na adrese Kozlovská 3412/33a), a byla motivována snahou města Přerov o vytěsnění hazardních her z blízkosti škol a školských zařízení. Ve vyjádření ze dne 27. 6. 2019 osoba na řízení zúčastněná uvedla, že obecně závaznou vyhláškou č. 3/2012 došlo ke zrušení míst provozoven, u nichž platnost vydaných povolení k provozování výherních hracích přístrojů končila v průběhu roku 2012, nebo zde tyto přístroje již nebyly umístěny, přičemž se nacházely v blízkosti škol a školských zařízení do vzdálenosti 89 m. Záměrem bylo provoz loterií a jiných podobných her regulovat postupnými kroky. Počet zrušených provozoven byl proto téměř totožný jako v předchozí regulaci, s čímž úzce souvisí zvolená vzdálenost 89 m.

40. Na výzvu Nejvyššího správního soudu k upřesnění tvrzených důvodů, pro které město Přerov přijalo loterní vyhlášku, osoba zúčastněná na řízení soudu dále sdělila, že loterní vyhláškou v původním znění byl snížen počet míst, na kterých bylo možné provozovat loterie a jiné podobné hry, o osm (Kojetínská 2288/3, Kratochvílova 2024, nám. T. G. Masaryka 574/18, Tyršova 382, ul. 9. května 591/34, Velká Dlážka 542/4, Žerotínovo nám. 961/14, Jateční 882/26). Na těchto místech totiž již nebyly výherní hrací přístroje fyzicky umístěny. Obecně závaznou vyhláškou č. 3/2012 byl počet míst snížen o dalších devět. Na adrese Želátovská 325/2 (restaurace) a Petřivalského 3138/2 již nebyly výherní hrací přístroje umístěny. Provozovny na adrese Brabansko 568/1, Jasínkova 3237/11, Komenského 840/15, Kozlovská 3142/33a, Optická 2716/2, Petřivalského 3138/2, Svisle 1101/11 a Trávník 322/29 se pak nacházely ve vzdálenosti 89 m od škol a školských zařízení. Kritérii regulace tak byla i) fyzická nepřítomnost výherních hracích přístrojů v provozovně a ii) vzdálenost provozoven od škol a školských zařízení do 89 m. Jiná kritéria při snižování počtu provozoven uplatněna nebyla. Osoba zúčastněná na řízení dále uvedla, že loterní vyhláška byla opakovaně soudně přezkoumána. Např. městský soud v rozsudku ze dne 17. 6. 2021, čj. 10 Af 23/2015-114, shledal její nediskriminační povahu. NSS k tomu dodal, že z uvedeného tak vyplývá, že důvodem, pro který došlo v obecně závazné vyhlášce č. 3/2012 k vypuštění devíti adres z míst, na kterých bylo možné provozovat loterie a jiné podobné hry, byla snaha o postupnou regulaci hazardu na území města Přerov. Konkrétní adresy, které byly z povolených míst vypuštěny, pak byly určeny podle těchto kritérií: i) fyzická nepřítomnost výherních hracích přístrojů v provozovně nacházející se na dané adrese a ii) vzdálenost provozoven od škol a školských zařízení do 89 m z důvodu ochrany dětí a mladistvých před negativními vlivy hazardních her. Adresa Petřivalského 3138/2 splňovala obě tato kritéria. Hranice 89 m pak byla stanovena tak, aby došlo k regulaci hazardních her na území postupnými kroky, tedy aby byl snížen

počet míst v obdobném rozsahu jako loterní vyhláškou v původním znění. Ta snížila počet povolených míst o osm.

41. Ke zvolenému kritériu regulace pod písmenem i) NSS uvedl, že je založeno na objektivním a rozumném důvodu. Jestliže totiž nejsou výherní hrací přístroje v provozovně na dané adrese již fyzicky přítomny, je na uvážení obce, zda umožní provozovatelům hazardní hry na tomto místě opětovně provozovat, nebo zda je na tomto místě zakáže. Obec v tomto ohledu postupovala konstantně a místa bez výherních hracích přístrojů postupně vylučovala z povolených míst.
42. Poté se NSS zabýval kritériem regulace pod písmenem ii), do kterého patří i provozovna žalobkyně. Obec uvedla, že k vytěsnění hazardních her z blízkosti škol a školských zařízení došlo z důvodu ochrany dětí a mládeže před negativními jevy spojenými s hazardními hrami a důsledky plynoucími z účasti na těchto hrách. NSS shledal takový důvod rozumný a legitimní, proč se zaměřil na otázku, zda diskriminační povahu loterní vyhlášky nezaložila obcí stanovená hranice vzdálenosti provozovny od škol a školských, a to konkrétně 89 m. Pod bodem [48] rozsudku NSS vysvětlil důvody, které jej vedly k závěru, že se v daném případě nejednalo o diskriminační kritérium, když konkrétně uvedl, že *„Stěžovatelka hranici 89 m stanovila z toho důvodu, aby došlo k regulaci hazardních her na jejím území postupnými kroky. Nejvyšší správní soud v bodě [43] tohoto rozsudku popsal vývoj regulace hazardních her na území stěžovatelky. Z tohoto vývoje vyplývá, že stěžovatelka nejprve zakonzervovala počet povolených míst na ta, kde již byly hazardní hry aktivně provozovány. Poté z povolených míst vypustila ta, kde již žádné hrací přístroje umístěny nebyly. Až konečně obecně závaznou vyhláškou č. 3/2012 vyloučila nejen místa bez výherních hracích přístrojů, ale i ta místa, na kterých se nacházely aktivní provozovny hazardních her v blízkosti škol a školských zařízení. Z uvedeného je tak zjevné, že cílem stěžovatelky byla skutečně postupná regulace hazardních her na jejím území, a to tak, aby postupovala ve vztahu k jejich provozovatelům přiměřeně. Tento důvod Nejvyšší správní soud považuje za racionální a neutrální ve vztahu k provozovatelům hazardních her na území stěžovatelky. Chtěla-li proto stěžovatelka obecně závaznou vyhláškou č. 3/2012 vypustit z povolených míst obdobný počet adres jako v případě loterní vyhlášky v původním znění při současné ochraně dětí a mládeže před negativními dopady spojenými s provozováním hazardních her, je pak logické, že zvolila konkrétní hranici 89 m od škol a školských zařízení. Nejvyšší správní soud současně neseznal, že by tato hranice byla na vyloučené adresy (viz bod [39] tohoto rozsudku) vytvořena uměle, a to z určitého nelegitimního důvodu (např. z důvodu konkurenčního boje nebo osobní záště). Naopak dopadla na provozovny nacházející se uvnitř této hranice neutrálně bez ohledu na to, o či provozovnu se jednalo. To, že se některé provozovny hazardních her (např. na adrese Brabansko 566/2 nebo Mostní 227/4) nacházely v blízkosti této hranice, avšak do ní nespádaly, nemá na posouzení věci žádný vliv. Stanovení určité hranice, do které nelze hazardní hry provozovat, totiž má vždy za následek, že některé provozovny v důsledku místní regulace nebudou oprávněny hazardní hry provozovat, kdežto jiné provozovny nacházející se za touto hranicí (byť v její těsné blízkosti) je i nadále provozovat budou.“*
43. Následně se zabýval NSS i tím, zda bylo uvedené kritérium obcí použito nediskriminačně a to s ohledem na skutečnost, že městský soud dospěl k závěru, že obec v loterní vyhlášce neměla do povolených míst zařadit adresu Jungmannova 1463/1, na které se nacházela provozovna hazardních her ve vzdálenosti do 89 m od dětského domova. NSS zdůraznil, že skutečnost, že cílem obecně závazné vyhlášky č. 3/2012 byla ochrana dětí a mládeže před škodlivostmi spojenými s hazardními hrami, neznamená, že by obec byla obecně

povinna vyloučit z povolených míst všechna místa, v jejichž blízkosti by se do vzdálenosti 89 m mohly teoreticky pravidelně vyskytovat děti (např. dětská hřiště, klubovny, obytné domy nebo právě dětský domov). To by bylo v přímém rozporu s jejím právem na samosprávu, tedy právem dle vlastního uvážení rozhodnout, jakým způsobem bude provoz hazardních her na jejím území regulován. Obec kritérium vzdálenosti od škol a školských zařízení zvolila z důvodu, že na těchto místech dochází k vysoké koncentraci dětí a mládeže s ohledem na kapacitu těchto zařízení, neboť v nich je zajišťován pravidelný vzdělávací program. Bylo-li tedy cílem obce regulovat provoz hazardních her na místech, kde bylo jejich negativním vlivům vystaveno velké množství dětí a mladistvých, je logické a přezkoumatelné, že vzdálenost určila právě od škol a školských zařízení, které jsou bytostně spjatý s koncentrací velkého množství těchto osob na jednom místě, a že do vyloučených adres nezahrnula provozovnu v blízkosti dětského domova, který se totiž z hlediska své kapacity školy nebo školskému zařízení nepřibližuje. V tomto ohledu se zjevně svou kapacitou blíží spíše obytnému domu. Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že v nyní projednávané věci neseznal, že by obec kritérium vzdálenosti 89 m od škol a školských zařízení použila svévolně a diskriminačně ve vztahu k žalobkyni nebo k jinému provozovateli hazardních her na jejím území. To, že nevyloučila provozovnu na adrese Jungmannova 1463/1 nacházející se v blízkosti dětského domova, pak diskriminační povahu loterní vyhlášky z výše uvedeného důvodu nezakládá.

44. Soud proto uzavírá, že i třetí žalobní bod je nedůvodný.
45. Ze shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
46. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.
47. Osoba na řízení zúčastněná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soud neuložil povinnost v souvislosti s jejímž splněním by jí náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost jen tehdy, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. června 2022

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu